

Bitch Boys høvdu ikki klárað seg uttan frálíka sologittaristin

Hugnaligur cafédámur

DANIAL HOYDAL
THEODOR E. D. OLSEN

Tað var við stórum spenn-
ingi at farið varð á festivalin
friggjakvöldið. Nú var hann
longu halvrunnin, og tað var
stuttlígt at uppdaga, at okk-
ur ikki altíð nýstist at fara
út um landoddarnar at finna
rimiliga góðar jazztónleik-
rar.

Hetta var nevniliga kvöld-
ið, tá nýggja stjørnuskotið í
føroysku tónleikaverðini,
Lena Andersen, slapp fram
at við sínum bólki og gav
okkum eina fina framförsu.
Hon legði út við einum lagi
hjá Randy Crawford og helt
síðani tann mjúka, akustiska
stílin. Her var talan um
popp- og softjazz í
positivari merking. Enda-
málið var ongantíð at skapa
eina musikalska heims-
sensatión við teimum tulk-
aðu coverløgum, men at
geva áhoyrarunum eina
deiliga løtu við góðum tón-
leiki.

Umvaksin cafédámur

Hetta var eins og ein viðkað
café, við ongum borðum og
drykkum, hóast hugnin
allatíðina hekk í luftini. Nei,
her skuldi ein bert lurta og
njóta, og tað megnaði Lena
so sanniliga eisini at fáa
festivalgestirnar at gera.
Við síni sjarmerandi, men
onkuntíð villu pallatferð var
talan um eina konsert við
deiligum balladum, ið vóru
intelligent framfördar - og
tað hevði neyvan borið til,
um hon ikki hevði frægar
tónleikar afturat sær.

Avrikið hjá Agnari

Ikki minst átti kontra-
bassurin ein stóran lut í tí
væleydnaðu framförsuni,
og samspælið millum Lenu
og Agnar Lamhauge, sum
vit annars best kenna úr
Enekk, riggaði væl.

Billie Jean

Hetta var tónleikur, ið fólkið
tók til sín. Ikki minst klappa-
ði fjöldin, tá tey hoyrdu
Lena Andersen Group byrja
„Vem Vet“ hjá Lisu Ekdahl.
Bert spell at tann svenski
teksturin ikki sat so væl.
Eisini eigur jazztala tulk-
ing in av „Billie Jean“ hjá
Michael Jackson at fáa eina
rósu við á vegnum.

Sum heild ein hampiliga
góð framförsla. Tað er altíð
torført at leggja fyr á einum
konsertkvöldi, men Lena og
manning hennara máttu upp
eykar á pallin at geva eitt
eykanummar, sum tey og
áhoyrararnir eisini høvdu
uppihorið. „All of Me“ varð
valt, og Lena vildi vera við,
at hetta var fyrstu ferð, at
hon fingið slíkar lógva-

brestir, men heldur hon
áfram í stóðugari menning,
verður tað neyvan seinastu
ferð, hon gevur okkum eitt
sindur av sær. Tað mást tú
lova okkum, Lena!

Hanus

Eftir at hava lýtt á Lenu
Andersen Group, lækkaði
konsertin nakrar oktavar, og
frá jazz varð farið til ein
kenning í føroyskum festi-
valhöpi. Júst liðugur at leika
við í Oliver Twist, stóð
Hanus G. Johansen nú á
palli.

Løgini, hann spældi,
mundu fáir áhoyrarar hava
hoyrt fyrr, men kortini varð
lurtað væl eftir. Hanus hev-
ur evnr sum fáur at rúnar-
binda fólk við síni rødd og
guittar - antin streingirnir
eru úr stáli ella nylon.

Futtur og fynd

Men ikki minst var fram-
förslan áhugaverð við frá-
greiðingum, sangarin gav
um teir einstøku sangirnir
og uppruna teirra. Løgini
hevði Hanus sjálvur gjørt,
men annars ferðaðist hann
viðá - bæði landafrøðiliga
og í tíð. Hegnisliga dugdi
hann at blanda skemt og
álvara í eina eind, tá hann
greiddi frá teimum enskt-
mæltu skøldunum, t.d.
Oscar Wilde og Edgar Allan
Poe, ið hann tulkadi. Og nú
hann var í enskum skald-
skapi, slapp hann heldur
ikkj sínum luti í áðurnevnda
Dickensleiki, og sang ein
sang úr Oliver Twist, um-
framt eina yrking, sum
persiskt skald hevði yrkt og
Rikard Long hevði týtt.

Men eisini tað sindur
meira livliga slapp upp í
part, teirra millum Bob
Dylan.

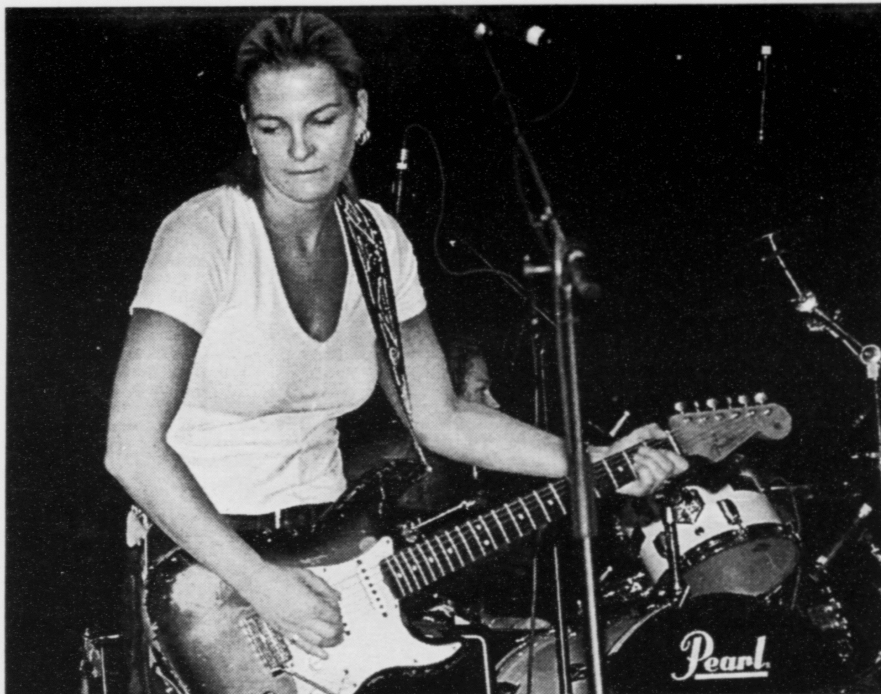
Poul F. og T.N. enn

einaferð

Kortini eru tað tær gomlu
visurnar hjá Poul F., ið altíð
vinna takid á áhoyrarunum.
Tær eru jú langt síðani
vorðnar fólkaognir, og tá
sleppur Hanus sjáldan
undan at verða klappaður
uppaftur. So var eisini hesa-
ferð, og „Atjan“ hjá T.N.
Djurhuus riggar hvørja ferð.
Bert spell, at vit enn ikki
kunnu ogn okkum hesar
uppseldu perlar á flogu.

Hvar var fólkátónleikurin annars?

Sum heild ein sera óformel,
men góð konsert - framförd
av einum fólkasangara, ið
altíð fær fólkið í salinum við
sær. So er bert eftir at
spyrja, hvar restin av fólka-
tónleikinum var á hesum
festivalinum?

Fingu føroyingar at reisa seg

Væntaði ein sær fólka-
tónleik, var konsertsalurin í
Nordurlandahúsinum ikki
tað rætta staðið at fara kl.
22 friggjakvöldið. Men var
hugurin til rokk og
rock'n'roll, kundi bólkurin
Bitch Boys so sanniliga
nøtka tørvin. Eftir eina
vitjan av Føroya Bjór Jazz
Brass Band, ið hevði
undirhildið í forhøllini og
fingið fólk upp á gólvið
sínum glødu tónum, lögdu
Anne Linnet og hinar í
bólknum hart út. Her var
talan um rokk og meira rokk
- einans framfördur av
kvinnuligum tónleikarum.
Einasti maður, ið kundi
sigggjast á pallinum, var
hann, sum stemmaði guitt-
ararnar.

Sansaálop og javnvág

Fyri tann fullsetta føroyska
salin mundu tey flestu

løgini, ið dundu út úr há-
talarunum, vera meira ella
minni ókend, so her var
fyrst og fremst talan um
uppliving, sansaálop - onk-
ur á teimum fremru røðun-
um helt fyrir oyruni - og eina
løtu, tá ið ein kom at kenna
nýggj lög hjá einum
gomlum kenningi. Men her
dugdu bólkurin við tí iron-
iska navninum sera væl at
halda javnvágini millum
eina kvøðljómakonsert við
gomlum slagarum og at
marknaðarføra Bitch Boys
við nýggjum og góðum
gomlum sangum, ið snúðu
seg um virði í felagsskapi,
kærleika og tær truplu
støðurnar í samfövinum, tá
tvey bliva til trý.

Gott tak á fjøldini

Úrslitið av hesum blandaða
repertoire var, at áhoyrar-
arnir fingið nógv stórri lut í

konsertini enn t.d. hjá
Hanne Boel, og var hetta
neyvan bara tí, at friggja-
kvöld var, og lummafløsk-
urnar meira enn so eisini
nutu eina løtu í høvuðs-
mentanarhúsi føroyinga.
Hevði viðhvørt hug at
ilskast inn á tvær tilkomnar
konur í góðum lag, sum lótu
seg føra við teimum livlugu
tónunum, ruraðu til høguru
og vinstru og sungu við.
Men vóru tær tilkomnar,
vóru tær samstundis eisini
nøkurlunda javngamlar við
Anne Linnet, og eg mátti
skjót bera yvir við teimum.

Hvat gera vit, tá vit fáa hug at dansa?

Linnet var sum frontfigurur
nevniliga sera cool, og fekk
skjót takid á tí stóru - og
eitt sindur varnu - fjøldini,
tá hon spurdi føroyingar
tann góða spurningin, hvat
vit í grundini gjørdur, um vit
knappiga fingi hug at
dansa? Svárið kundi bara
vera eittans, hóast tað
kanska kundi vera ringt at
praktisera hjá tí stóru
mannfjöldini, men so við og
við valdi tann klappandi á-
hoyrarin standiplássid held-
ur enn stólin.

„Tær“ meira sjarmerandi enn eitt ljómborð

Sum heild vóru Bitch
Boys hampiliga góðir tón-
leikarar, men her eiga vit

ikkj at gloyma tann vokala
partin, sum Me, She & Her
syrgdu fyri. Góðar
kórgeitur eru altíð meira
sjarmerandi enn eitt
ljómborð.

Sum áður nevnt var
bróðurparturin í hesi
kvinnuframsölu rokkstón-
leikur, og tann harða linjan
varð bert sjáldan avbrotin
av teimum væl timaðu
balladunum.

Logar fyrir Linnet

At so endað varð við tí
gamla Shit & Chanel-
klassikaranum „Smuk og
Dejlig“ gjørdi bara eyka-
nummarið til eina
sjálvfyrgju. Eitt eykanum-
mar, ið bleiv til trý - teirra
millum gamla hittid „For-
årsdag“, sum í sínum akust-
iska hami og við logandi
tendrarunum, ið vóru havdir
á lofti, rættiliga fjálgaðu og
góvu okkum ein skáa og
andarhald í øllum rokkinum
hetta kvöldið.

Rokkandi rokkur

Samanumtikið ein væl-
eydnað konsert, hóast onkur
ótólin Linnet-fan í úrtíð fór
avstað í mistari vón um, at
tey gomlu fólkaligu lögini
fóru at verða spæld. Men
hetta kvöldið spældi Bitch
Boys, og vit hava funnið út
av, at hesi konubrotini
manna ein rokkból, ið
spælir rokk - simpelthen,
sum Linnet hevði sagt tað...

Anne Linnet, mest kandi
limurin í Bitch Boys

Myndir:
Jonhard Hammer